

- Den årlige per capita indkomst måtte højst udgøre 100 dollars,
- analfabeternes andel i befolkningen skulle mindst udgøre 80 pct.,
- industriproduktionens andel i nationalproduktet måtte højst udgøre 10 pct.

Herved afgrænsedes følgende lande som mindst udviklede:

Afrika:

Botswana, Burundi, Chad, Dahomey, Ethiopien, Guinea, Lesotho, Malawi, Mali, Niger, Rwanda, Somalia, Sudan, Tanzania, Uganda og Øvre Volta.

Asien og Oceanien:

Afghanistan, Bhutan, Laos, Maldiverne, Nepal, Sikkim, Vest-Samoa og Yemen.

Latinamerika:

Haiti.

Forud for drøftelserne i 2. udvalg havde spørgsmålet været taget op under en ministerkonference i Lima i oktober-november 1971, der afholdtes mellem repræsentanter for udviklingslandene med henblik på forbedringer af UNCTAD III. Ifølge de foreliggende oplysninger førte drøftelserne, der havde været langvarige og vanskelige ikke til egentlig enighed mellem udviklingslandene indbyrdes. Under debatten i 2. udvalg viste interessemodsatningerne mellem udviklingslandene indbyrdes sig påny med fornyet styrke.

I det danske indlæg (bilag 13), udtryktes der tilslutning til definitionsforslaget. Man anbefalede imidlertid en fleksibel anvendelse af definitionen overfor udviklingslande, der uden at opfylde alle dens krav havde særligt alvorlige udviklingsproblemer. Samtidig advarede dog imod den form for fleksibilitet, som ville føre til en udvanding af definitionen. Der henvises til det danske indlæg i 2. udvalg den 14. oktober 1971 om operationelle udviklingsaktiviteter, hvori det anbefalede, at UNDP's styrelsesråd ved den forestående revision af de indikative planlar for UNDP-midlernes fordeling på modtagerlandene skulle tage hensyn til de mindst udviklede landes særlige behov. Endelig anførtes det, at definitionen efter dansk opfattelse ikke alene skulle lægges til grund for multilaterale bistandsforanstaltninger men også burde tages i betragtning

ved planlægning af bilateral bistand, der tegnede sig for langt den største andel af den samlede udviklingsbistand.

Langt de fleste lande udtrykte ligeledes tilslutning til definitionsforslaget, idet dog flere lande ligesom Danmark anbefalede, at den blev anvendt med fleksibilitet. Dette gjaldt både vestlige lande som f. eks. Frankrig, Holland og USA samt udviklingslande, særligt de der lå på grænsen til at kunne komme i betragtning som mindst udviklede.

Frankrig mente, at der var grund til særlig fleksibilitet i bedømmelsen af landomgivne udviklingslande på grund af disses særligt alvorlige udviklingsproblemer.

Australien og New Zealand mente, at afhængige territorier, der iøvrigt opfyldte betingelserne for at være mindst udviklede, ikke skulle have ringere vilkår end uafhængige stater.

Ægypten erklærede sig uenig i denne betragtning, idet man fandt, at ansvaret for sådanne territoriers økonomiske udvikling måtte påhvile de administrerende lande.

Sudans repræsentant, der under forhandlingerne i Lima om denne sag var den afrikanske gruppes talsmand, fremlagde et resolutionsforslag, der udtrykte anerkendelse af arbejdet i CDP og tilslutning til komiteens definitionsforslag og den dertil knyttede liste over mindst udviklede lande. Desuden anmodedes de kompetente FN-organer om at være opmærksomme på muligheden af en revision af landelisten, hvis der skulle vise sig behov derfor.

Sudan lod i sin introduktionstale forstå, at resolutionsforslaget afspejlede udviklingslandenes fælles holdning som udtrykt i slutakten for konferencen. Dette blev imidlertid kraftigt imødegået af de latinamerikanske lande.

Der blev fremlagt et betydeligt antal ændringsforslag til resolutionsforslaget. Disse karakteriseredes ved enten at have til formål gennem en udvidelse af kriterierne at forøge landelisten eller at søge fastslået, at der ikke måtte foretages en omfordeling af den nuværende bistandsmængde til fordel for de mindst udviklede lande. Under afstemningen blev alle disse ændringsforslag forkastet med undtagelse af et forslag fra Kenya om indføjelse af to nye præambulære paragraffer, hvori det anførtes, at de fore-